

РЕШЕНИЕ № 50

гр. София, 15 март 2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на **РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**, второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и седми януари две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГРОЗДАН ИЛИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: 1. ЮРИЙ КРЪСТЕВ

2. ЕЛЕНА АВДЕВА

при участието на секретар Кристина Павлова

и в присъствието на прокурора Явор Гебов

изслуша докладваното от съдията Елена Авдева

дело № 3029/2011г.

Производството по делото е образувано на основание чл.349, ал.1 от НПК по протест на Янка Гочева – прокурор при Апелативната прокуратура – София, и жалба на защитника на подсъдимия К. Р. К. против присъда № 27 от 07.10.2011 г. по внохд № 724/2010 г. на Софийския апелативен съд.

В протеста се сочи, че присъдата е постановена в нарушение на закона и при съществени нарушения на процесуалните правила, а наложеното на подсъдимия К. наказание е явно несправедливо.

В допълнение към протеста / изготвено от прокурора Митко Димитров / се излагат съображения в подкрепа на бланкетно заявените касационни основания. Акцентира се върху явната несправедливост на определената от апелативния съд санкция за подсъдимия К. Декларативно се заявява, че втората инстанция е направила неверни фактически изводи вследствие на неправилно интерпретиране на събраните доказателства, поради което е допуснала грешка при оправдаване на останалите подсъдими.

В заключение се отправя искане за отмяна на въззивната присъда и връщане на делото за ново разглеждане от друг съдебен състав.

В жалбата на защитника на К. Р. К. и допълненията към нея / постъпили от адвоката на подсъдимия и лично от последния / се изброяват всички касационни основания на чл.348, ал.1 от НПК.

Основните доводи са насочени срещу изводите на въззивната инстанция за авторството на престъплението.

Поддържа се с пространна аргументация, че доказателствата по делото не разкриват съпричастност на подсъдимия К. към опита за убийство на свидетеля В. Застъпва се и версията за манипулиране от страна на разследващите органи на писмените доказателствени средства. In fine се претендира отмяна на присъдата и оправдаване на жалбоподателя.

В съдебното заседание пред касационната инстанция прокурорът поддържа протеста само в частта му, засягаща справедливостта на наложеното на подсъдимия К. наказание, изтъквайки допуснато от съда надценяване на смекчаващите обстоятелства.

Останалата част на протеста не се поддържа с обобщаващото заявление, че по делото не са доказани структурни връзки между подсъдимите, които да ангажират отговорността на оправданите лица по повдигнатите обвинения.

Оправданите подсъдими и техните защитници възразяват против основателността на протеста.

Частният обвинител И.В. и неговият повереник не вземат становище по жалбата и протеста.

Върховният касационен съд, второ наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното:

Делото е за втори път пред касационната инстанция.

Софийският градски съд, наказателно отделение, трети състав, с присъда № 107 от 18.03.2009 г. по нохд № 3987/2004 г. признал подсъдимия

- Р. Р. Н. за виновен в това, че на 16.08.2002 г., в гр.София в съучастие като помагач с Д. Л. В., Б. Ц. И., А. Й. В., К. Р. К., Р. Л. П., Ц. Р. Д., Г. Д. Н. и А. П. М. / последните двама починали и спрямо тях наказателното производство е прекратено / направил опит умишлено да умъртви И. Е. В. със средство, опасно за живота на мнозина, като деянието е извършено предумишлено, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и т.9 във връзка с чл. 115 във връзка с чл. 18, ал.1, чл.20, ал.4 и чл. 54 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от петнадесет години

- Д. Л. В. за виновен в това, че на 16.08.2002 г., в гр.София в съучастие като помагач с Р. Р. Н., Б. Ц. И., А. Й. В., К. Р. К., Р. Л. П., Ц. Р. Д., Г. Д. Н. и А. П. М. / последните двама починали и спрямо тях наказателното производство е прекратено / направил опит умишлено да умъртви И. Е. В. със средство, опасно за живота на мнозина, като деянието е извършено предумишлено, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и т.9 във връзка с чл. 115 във връзка с чл. 18, ал.1, чл.20, ал.4 и чл. 54 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от петнадесет години

- Б. Ц. И. за виновен в това, че

1. на 16.08.2002 г., в гр.София в съучастие като помагач с Р. Р. Н., Д. Л. В., А. Й. В., К. Р. К., Р. Л. П., Ц. Р. Д., Г. Д. Н. и А. П. М./ последните двама починали и спрямо тях наказателното производство е прекратено / направил опит умишлено да умъртви И. Е. В. със средство, опасно за живота на мнозина, като деянието е извършено предумишлено, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и т.9 във връзка с чл. 115 във връзка с чл. 18, ал.1, чл.20, ал.4 и чл. 54 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от петнадесет години

2. на 16.09.2002 г.в гр.С. държал самоделно огнестрелно оръжие, калибър 5,6 мм, без да има надлежно разрешение за това, поради което и на основание чл.339, ал.1 във вр. с чл. 54, ал.1 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от една година, и на основание чл. 23, ал.1 от НК определил на подсъдимия едно общо наказание в размер на най-тежкото от така определените – петнадесет години лишаване от свобода.

- А. Й. В. за виновен в това, че на 16.08.2002 г., в гр.София в съучастие като помагач с Р. Р. Н., Б. Ц. И., Д. Л. В., К. Р. К., Р. Л. П., Ц. Р. Д., Г. Д. Н. и А. П. М./ последните двама починали и спрямо тях наказателното производство е прекратено / направил опит умишлено да умъртви И. Е. В. със средство, опасно за живота на мнозина, като деянието е извършено предумишлено, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и т.9 във връзка с чл. 115 във връзка с чл. 18, ал.1, чл.20, ал.4 и чл. 54 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от петнадесет години. Съдът привел в изпълнение по отношение на подсъдимия наказанието лишаване от свобода, наложено с присъда по нохд № 1583/2001 г. на Софийския градски съд, в размер на три години

- К. Р. К. за виновен в това, че на 16.08.2002 г., в гр.София в съучастие като помагач с Р. Р. Н., Б.Ц.И., Д. Л.В.В., А. Й. В., Р. Л. П., Ц. Р. Д., Г. Д. Н. и А. П. М. / последните двама починали и спрямо тях наказателното производство е прекратено / направил опит умишлено да умъртви И.Е.В. със средство, опасно за живота на мнозина, като деянието е извършено предумишлено, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и т.9 във връзка с чл. 115 във връзка с чл. 18, ал.1, чл.20, ал.4 и чл. 54 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от петнадесет години. Съдът привел в изпълнение на основание чл. 68, ал.1 от НК наказанието лишаване

от свобода , наложено на подсъдимия с присъда по нохд № 1045/2001 г. на Софийския районен съд, в размер на две години

• Р. Л.П. за виновен в това , че

1. на 16.08.2002 г., в гр.София в съучастие като помагач с Р. Р. Н., Б. Ц.И., Д. Л.В.В., А. Й.В., К. Р. К., Ц. Р. Д., Г.Д. Н.и А. П. М./ последните двама починали и спрямо тях наказателното производство е прекратено / направил опит умишлено да умъртви И. Е. В. със средство, опасно за живота на мнозина, като деянието е извършено предумишлено, поради което и на основание чл.116, ал.1 ,т.6,пр.2 и т.9 във връзка с чл. 115 във връзка с чл. 18,ал.1,чл.20, ал.4 и чл. 54 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от петнадесет години.

2. на 16.08.2002 г. в гр.С. държал огнестрелно оръжие – автомат „Калашников”, кал.7,62, мм без да има надлежно разрешение за това,поради което и на основание чл.339 , ал.1 във вр. с чл. 54 , ал.1 от НК му наложил наказание лишаване от свобода за срок от една година и на основание чл. 23, ал.1 от НК определил на подсъдимия общо наказание в размер на най-тежкото между определените – петнадесет години лишаване от свобода.

Съдът привел в изпълнение съгласно чл. 68 ,ал.1 от НК наложеното на подсъдимия с присъда по нохд № 2894/99 г. на Софийския районен съд наказание лишаване от свобода за срок от три години

• Цв. Р. Д. за виновен в това, че на 16.08.2002 г., в гр.София в съучастие като помагач с Р. Р.Н., Б. Ц. И., Д. Л. В. В., А.Й. В., К. Р. К., Р. Л. П., Г. Д. Н. и А. П. М. / последните двама починали и спрямо тях наказателното производство е прекратено / направил опит умишлено да умъртви И.Е.В. със средство, опасно за живота на мнозина, като деянието е извършено предумишлено, поради което и на основание чл.116, ал.1 ,т.6,пр.2 и т.9 във връзка с чл. 115 във връзка с чл. 18,ал.1,чл.20, ал.4 и чл. 54 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от петнадесет години.

Съдът определил за всеки от подсъдимите съответния по ЗИН режим за изтърпяване на наложените наказания лишаване от свобода и ги натоварил със сторените по делото разноси.

Софийският апелативен съд с присъда № 18 от 26. 03. 2010 г. по внохд №569/2009 г. отменил частично първоинстанционната присъда и оправдал подсъдимите Р. Р. Н., Д. Л. В., Б. Ц. И., А. Й. В., Р. Л. П. и Ц. Р. Д. по повдигнатите обвинения по чл. 116, ал.1, т.6, пр.2 и т.9 във връзка с чл. 115, чл. 18 , ал.1 и чл. 20, ал.4 от НК, а подсъдимите Б. Ц. И. и Р. Л. П. и за обвиненията по чл. 339, ал.1 от НК.

Въззивният съд признал подсъдимия К. Р. К. за невиновен в това да е извършил деянието в съучастие с Р. Р. Н., Д. Л. В., Б. Ц.И., А. Й. В., Р. Л. П., Ц. Р. Д. и А. П. М./ спрямо когото наказателното производство е прекратено/ и го оправдал по повдигнатото обвинение в тази част, като на основание чл. 55, ал.1, т.1 от НК намалил наложеното му наказание лишаване от свобода от петнадесет на осем години.

В останалата част присъдата била потвърдена.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, с решение № 398 от 11.11.2010 г. по н.д.№ 337/2010 г. отменил изцяло въззивната присъда и върнал делото за ново разглеждане от друг състав с указания за задълбочен анализ на цялата доказателствена съвкупност и избягване на вътрешни противоречия в мотивите.

Софийският апелативен съд с присъда № 27 от 07.10.2011 г. по внохд № 724/2010 г. отменил частично първоинстанционната присъда и оправдал подсъдимите Р.Р.Н., Д. Л. В., Б. Ц. И., А. Й. В., Р. Л. П. и Ц. Р. Д. по обвинението за извършване на престъпление по чл. 116,ал.1,т.6, пр.2 и т.9 вр. с чл. 115 вр. с чл. 18,ал.1 вр. с чл. 20,ал.4 от НК, а подсъдимите Б.Ц.И.и Р.Л.П. - и по обвинението по чл. 339,ал.1 от НК.

Подсъдимият К. Р. К. бил признат за невиновен в извършването на престъпно деяние в съучастие с подсъдимите Р. Р. Н., Д. Л. В., Б. Цв. И., А. Й. В., Р. Л. П. и Ц. Р. Д. и А. П. М./ по отношение на последния наказателното производство е прекратено , тъй като починал/ и оправдан по обвинението в тази част. На основание чл. 55,ал.1, т.1 от НК въззивният съд намалил наложеното на К. наказание от петнадесет на седем години лишаване от свобода.

По жалбата на подсъдимия К. Р. К.

Жалбата е неоснователна.

С нея за пореден път се оспорват фактическите изводи на предходните инстанции относно участието на К. К. в опита за убийство на свидетеля И. В. с доводи в две основни направления :

1. процесуална недопустимост на доказателствените средства, чрез които съдът ангажира наказателната отговорност на подсъдимия , и

2. логически грешки при анализа на доказателствения материал.

Касационната проверка на така поддържаните оплаквания установи тяхната неубедителност.

Въззивният съд внимателно обсъдил процедурната екзактност на всички доказателствени източници преди да приеме за установени съдържателните се в тях релевантни данни.

На първо място задълбочено изследвал версията на подсъдимия К., че е депозирал неверни уличаващи обяснения пред съдия в досъдебната фаза под полицейски натиск и в резултат на стрес и правно невежество. Съдът констатира, че по делото не са документирани оплаквания или констатации за упражнено върху К.К. насилие по време на задържането му от органите на полицията. Голословно останало и твърдението, че упълномощената от него адвокат Н. Р., присъствала по време на разпитите пред следовател и съдия, всъщност изпълнявала ролята на „подставено лице” на следователя. Подсъдимият ползвал услугите на двама адвокати – адвокат Т., упълномощена на 02.09.2002 г., и Н. Р. – упълномощена един ден по-късно без да са оттеглени пълномощията от адвокат Т. На 02.09.2002 г. подсъдимият бил разпитан като обвиняем в присъствието на адвокат Т. Разпитът приключил в 17.10 часа. На следващия ден , в 11 часа, подсъдимият дал обяснения пред следователя К., които повторил на 05.09.2002 г. пред съдия, като и двата пъти присъствала адвокат Р. Следователно, през времето, когато подсъдимият бил съветван от адвокат Р., той разполагал с възможността да ползва услугите и на другия упълномощен адвокат – Т., с която вече имал среща на 02.09.2002 г. Сериозността на уличаващите обяснения изключва подценяването на тяхното значение от депозирания ги обвиняем, който, въпреки твърдението за тотално непознаване на закона, вече имал опита на едно наказателно производство, приключило през 2001 г. с осъдителна присъда за незаконно държане на оръжие.

Въззивният съд отхвърлил възможността за „режисирани обяснения”, съчинени от разследващите органи, черпейки аргументи и от краткия период от време, с който обвиняемият разполагал, за да наизусти изложение, изпълнено с многобройни подробности за дати, часове, коли и местности. Най-сетне, съдебният състав се позовал и на точно следваната процедура за разпит пред съдия, гарантираща на разпитвания спокойна и сигурна обстановка, изключваща внушение или насилие.

На следващо място съдът отделил значително внимание на възражението на касатора / и неговата защита / за манипулиране на веществените доказателства, свързани с лицето, стреляло срещу И. В., открити при огледите. Правилно решаващият състав подчертал обстоятелството, че в обясненията си от досъдебната фаза К. не е съобщил името на стрелеца, който возил в деня на престъплението. Към момента на огледите разследващите органи все още не са знаели, че това е Г. Н., и не биха могли да подхвърлят фонокарта, с която на 14.08.2002 г. е проведен разговор с приятелката на Н. – свидетелката Н. Т.. Разпечатката на фонокартата доказала, че последният разговор чрез нея е проведен в деня преди престъплението – на 15.08.2002 г., след което не е използвана. Картата била намерена в панталон, който според описанието носело лицето, стреляло срещу И. В. Още в момента на огледа тя била извадена от него и номерирана като самостоятелно иззет обект. Ето защо обстоятелството, че при предявяване на веществените доказателства пред въззивния съд панталонът не се оказал в общия кашон не опорочава изводите на съда, свързани с наличната фонокарта.

Пред касационната инстанция защитата на подсъдимия К. възразява и срещу кредитирането на част от обясненията на подсъдимия К. от досъдебната фаза и отхвърляне на останалата част, отнасяща се до оправданите подсъдими. Според касатора това е израз на непоследователност и алогичност, но според настоящия състав е съобразяване с разпоредбата на чл.116 от НПК. В мотивите на въззивното решение подробно е обяснено защо съдът не е намерил за достатъчни обясненията на К. за да ангажира наказателната отговорност на останалите подсъдими. С добре познатата на правната теория и съдебната практика характеристика на обясненията на подсъдимия като средство за защита и самостоятелно доказателствено средство въззивният съд припомнил, че е недопустимо постановяването на присъда само на „оговор”, какъвто представляват обясненията на съподсъдим. Обясненията на К. от досъдебната фаза се подкрепят от събраните по делото доказателства в частта им, която се отнася до неговата и на починалия Г. Н. дейност. Това не се отнася до останалата част от тях, посветена на оправданите съподсъдими. Съдът не намерил потвърждаващи ги доказателства, поради което отказал да постанови осъдителна присъда срещу останалите

подсъдими единствено на базата на обясненията на К. Съдебният състав е процедирал без да нарушава процесуалните правила и без да допуска смислови парадокси, както го упреква касаторът.

В касационната жалба защитникът на подсъдимия неправилно смесва дейността на подбудителя с тази на извършителя и помагача, съзирайки между тях корелативна връзка, изключваща самостоятелна отговорност. Въпреки изчерпателното съдебно дирене подбудителят за извършеното престъпление не е установен в рамките на това наказателно производство. В същото време по несъмнен начин е доказано, че подсъдимият К. К. извършил серия от действия, насочени към убийството на И. В. Той се срещнал с Г. Н., който възнамерявал да стреля по В., и го закарал да си купи подходящи дрехи, а след това – до квартал Др., където Н. се преоблякъл и проверил оръжието си чрез стрелба. По-късно К. и Н. започнали да търсят В. Когато го открили Н. открил стрелба по жертвата, а след това двамата избягали с управлявания от К.автомобил. Касаторът изхвърлил в местността „Кр. в.“ оръжието на Н. - автомат „Калашников“ и пистолет „Макаров, а в близост до село Ж. – дрехите, които стрелецът носел по време на стрелбата. По-късно тези вещи / без автомата / били намерени при извършените огледи.

Тези обстоятелства законосъобразно са преценени като достатъчни, за да ангажират отговорността на К. по чл. 116, ал.6, т.6, пр.2 и т.9,вр чл.115,вр. с чл.18, ал.1 вр. с чл.20, ал.4 от НК, съобразно рамките на повдигнатото обвинение .

Отсъствието на потвърдителен диспозитив във въззивната присъда не води до твърдяните от касатора незаконосъобразност и немотивираност, даващи основание за нейната отмяна. На стр.27 от мотивите апелативният съд е посочил кои части от първоинстанционната присъда потвърждава, а при възникване на затруднения и съмнения относно изпълнението ѝ остава открит редът за тълкуване по чл. 414, ал.1, т.1 от НПК.

За пълнота на изложението и в отговор на личната жалба на подсъдимия К., цитираща докладните записки, изготвени от полицейски служители в хода на разследването, настоящият състав отбелязва, че те нямат доказателствена стойност и не са обсъждани от предходните съдебните състави като доказателствено средство.

По протеста на прокурора

Протестът е неоснователен и в двете му части .

В първата от тях се оспорва справедливостта на наложеното на К. К. наказание лишаване от свобода за срок от седем години.

Според използвания трафаретен израз присъдата на апелативния съд в тази част е „неправилна и незаконосъобразна“ без да се излагат доводи за нарушения на закона, които, прочее, биха представлявали самостоятелно касационно основание по чл.348, ал.1 , т.1 от НПК, различно от явната несправедливост на наложената санкция по чл. 348, ал.1, т.3 от НПК. Ето защо касационната инстанция се ограничава до констатацията, че използваната от апелативния съд конструкция за определяне на наказанието при условията на чл. 55, ал.1, т.1 от НПК не противоречи на закона.

Неоснователни са и твърденията за очевидно несъответствие между обема наказателна принуда и обществената опасност на деянието и дееца, отегчаващите обстоятелства и целите на чл. 36 от НК.В допълнението към протеста се цитират без каквото и да било коментар посочените от апелативния съд две изключителни по своя характер смекчаващи отговорността обстоятелства . Въпреки че няма ясно изразено несъгласие с дефинирането им, в общия контекст на протеста, подпомогнат от становището на участващия пред касационната инстанция прокурор, може да се открие позиция на оспорване. Настоящият състав на ВКС не намира основание да се съгласи с нея. Приносът на подсъдимия К. за разкриване на обективната истина чрез направените пред съдия самопризнания правилно е определен от предходната инстанция като значителен и с решаващо значение за постановената осъдителна присъда. Това го прави изключително смекчаващо отговорността обстоятелство по смисъла на чл. 55 от НК. Същата квалификация заслужава изтеклият значителен период от повдигане на обвинението – девет години, който представлява неразумен срок за разглеждане на делото, тъй като не може да бъде свързан с поведението на подсъдимия или сложността на казуса. При тези две изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства правилно апелативният съдебен състав установил и втората легална предпоставка за приложение на чл. 55, ал.1 от НК – несъразмерната тежест на най-лекото , предвидено в закона наказание. При индивидуализация на наказанието съдът отчел и останалите смекчаващи обстоятелства – стадия на престъплението, останало във фазата на опита , и признаването на подсъдимия за виновен като помагач, а не като извършител. Отегчаващите отговорността

обстоятелства, изтъкнати най-общо от прокуратурата, не разколебават заключението за отмерена от апелативния съд инстанция справедлива тежест на наказанието, макар този състав да не споделя извода, че Кърнолски не е личност със завишена степен на обществена опасност предвид предходното му осъждане.

Във втората част на протеста, която не се поддържа от участващия в заседанието пред касационната инстанция прокурор, се атакува оправдаването на останалите подсъдимия. Според допълнението към протеста съдът допуснал грешка в съвкупната оценка на доказателствата, които безспорно, по „несъмнен и категоричен начин“ доказвали участието на подсъдимите, както и на починалия А. М., в подготовката и осъществяването на престъпното деяние срещу пострадалия И. В.

Данните по делото опровергават това оплакване, относимо към касационното основание на чл. 348, ал.1, т.2 от НПК. Въззивният съд не е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила регламентиращи начина за проверка и анализ на доказателствата и доказателствените средства. Той обстоятелствено и задълбочено изследвал всички ангажирани в подкрепа на обвинението доказателствени източници при което не открил доказателствена основа за фактически изводи, свързващи подсъдимите / освен К./ с инкриминираната дейност. Характерно за настоящия процес е решението на прокуратурата да изгради обвинението основно върху обясненията от досъдебната фаза на един от обвиняемите – К. К. По-горе вече бе изтъкната процесуалната забрана за постановяване на осъдителна присъда единствено въз основа тях. Ето защо въззивният съд много прецизно разгледал всички оставали доказателствени средства, в които държавното обвинение съзряло подкрепа на тези обяснения относно действията на останалите обвинени лица. Така последователно били обсъдени показанията на свидетелите Е. Х., Н., Ил. В. и М. П. Коректният им прочит не дал основание за категорични изводи за съучастническа дейност на всички подсъдими. Основният свидетел, пострадалият В., също не депозирал показания, пряко свързани с подготовката и извършването на опит за убийство. Той разказал за познанството си с всеки от подсъдимите, за влошените отношения с починалия В., и за отправена заплаха за побой, но не и за убийство.

По-нататък въззивният съд се спрял и на приложените по делото разпечатки от телефонните разговори, проведени от К. непосредствено преди и след стрелбата, при което констатирал, че от тях не се установява той да е провел разговори точно с подсъдимите Н., В. и Д.

На последно място въззивният съд обяснил защо отхвърля твърдението на прокуратурата, възприето от първата инстанция, че подсъдимият Р. П. осигурил оръжието на престъплението – автомат „Калашников“. Преди всичко подобно твърдение не се съдържа в обясненията на К. Той разказал, че автоматът е донесен от „Зелката“ /А. В./ и предаден на лице, различно от стрелеца Г. Н. Автоматът не е намерен и по делото няма никакви други данни, свързващи подсъдимия Пенев както с незаконното притежаване на огнестрелно оръжие, така и с предоставянето му за престъпни цели.

В допълнението към протеста се изразява и мнението, че „намереното самоделно оръжие в дома на подсъдимия Б.И. доказва съпричастността му „към престъпление по чл. 339, ал.1 от НК. В обжалваната присъда се съдържа аргументиран отговор защо съдът оправдал И. и по това обвинение. Самоделното огнестрелно оръжие – писалка било иззето от стая, ползвана от всички членове на семейството на подсъдимия в момент, когато той не се намирал там. Братът на подсъдимия – свидетелят Р. И., в показанията си пред първата инстанция заявил, че намерил самоделното оръжие преди години, когато работел в бар „Хавана“, и го съхранявал в гардероба дълго време преди да го намерят разследващите органи. Коментирайки тези факти апелативният съд правилно заключил, че те не е показват фактическа власт върху инкриминираната вещ, осъществена от подсъдимия Б. И. на датата 16.09.2002 г., и го оправдал за незаконно притежаване на оръжие.

В заключение се налага изводът, че обвиненията срещу оправданите подсъдими не са доказани по несъмнен начин, позволяващ признаването им за виновни в извършването на престъпления по чл. чл. 116, ал.1, т.6, пр.2 и т.9 вр. с чл. 115 вр. с чл. 18, ал.1 вр. с чл. 20, ал.4 от НК и по чл. 339, ал.1 от НК.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал.1, т.1 от НПК Върховният касационен съд, второ наказателно отделение,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА присъда № 27 от 07.10.2011 г. по внохд № 724/2010 г. на Софийския апелативен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]